

יש כבר אנשים, שהעניין מתחיל לעלות להם על העצבים. שלמה אבינרי יצא בביקורת ללא תקדים על אופן דיווחי הפיגועים בטלוויזיה. 'חביצת' החומר במיחזור אין סופי, תוך ציון הפרטים הקטנים ביותר בדיוק נמרץ - בכל זה הוא רואה מעין 'שיתוף פעולה' עם החמאס בהשגת מטרתו: לזרוע פחד ובהלה מירבית בקהל. אולי 'סיוע' היה ביטוי מתאים יותר מ'שיתוף פעולה' - אבל זה מה שקורה (ר' כותרת 'מעריב': "העם בפחד") והמחאה המתחסדת של חיים יבין ואיומיו בתביעה משפטית לא יטשטשו את העובדות: תיאור מפורט של הפעולה, הקורבנות ותגובת הקהל מדווחים לחמאס את כל מה שנחוץ לו לתכנון המתקפה הבאה. הזרוע הביטחונית מנעה בעבר כל דיווח על מיקום נפילת הסקאדים והנזק שנגרם ונוהג כך גם בנפילת קטיושות; אין צורך ליידע את האויב. הטלוויזיה מעונינת רק בסקופים ובהידור עצמי. בטחון הציבור - זה רק נושא להטיח כלפי הממשלה. כל זה לא רק אצלנו: לפני כמה שנים הטלוויזיה הגרמנית ראינה חוטפים של בני ערובה בשידור חי ובכך אפשרה להם להתחמק. הכל למען הסקופ.

אך fallout אוסלו כנראה רציני, אחרת האמריקאים לא היו באים ומביימים pageant בשארם א שיח, ומעל הכל עוד עם ילצין, שודאי היה מעדיף לתמוך בחמאס, למען סקרי דעת הקהל אצלו. אבל לא רק הוא, גם קלינטון לפני בחירות. לא נעים גם לקהל: כיצד ירסן את התעשייה שלו מלספק חלפים לסדאם? מה יהיה? האם הבחירות הפכו לטוטו?